

[Samuel sen.]

anmodet om dette ændringsforslag, jeg har i hvert fald ikke været med til det.

Selvfølge lig har der også været diskussion om, hvornår der skal være enighed om den kirkelige lovgivning, og hvornår der ikke skal være enighed. Jeg mener, at der skal ikke være enighed — det behøver der ikke at være — hvis man diskuterer, om der skal være 3, 4 eller 5 folkevalgte medlemmer af provstiudvalget, men når det drejer sig om en sag, der har med hele kirkesynet at gøre, bør det danske folketing kunne enes om det.

Hr. Evan Jensen siger, at der har været en betydelig interesse for det ændringsforslag, som var oversendt fra ministeren. Jeg vil dog gerne dertil sige, at jeg ved godt, at hr. Burgdorf har vist interesse for forslaget, men jeg er sikker på, at hverken hr. Orla Møller eller jeg har vist nogen synderlig interesse for det; vi var temmelig forbløffede, da dette forslag forelå. Nu har det nok været så uheldigt, at det er blevet fremsat i et møde, hvor hverken hr. Orla Møller eller jeg har kunnet være til stede.

Denne sag om rådighedsbeløbene har nu været diskuteret i årevis. Jeg tror, vi er nået frem til en god løsning på det, og jeg håber, at diskussionen nu vil kunne standse, således at man kan koncentrere sig om de umådelig mange og meget vigtige opgaver, som menighedsrådene har og også skal have i fremtiden. Det er, ligesom man næsten er ved at glemme dem til fordel for en diskussion om ikke ret mange penge, men om meget vigtige principper.

Kirkeministeren (Arne Fog Pedersen): Jeg vil gerne takke ordførerne og da også udvalget for en grundig, jeg kan vist godt sige en meget grundig behandling af dette lovforslag. Der er ved anden behandling i dag ikke knyttet bemærkninger til den første ændring, spørgsmålet om forældremyndigheden over børns religiøse opdragelse; det er også bare en konsekvensændring af revisionen af ægteskabsloven. Der er heller ingen bemærkninger knyttet til ophævelsen af begrænsningen i ansøgerkredsen til præsteembeder, så det kan jeg vist også ganske springe over.

Derimod er det vel rimeligt at knytte en enkelt bemærkning til den sidste og tredje ændring, som foreslås ved lovfor-

slaget, en smidiggørelse og en liberalisering, kan jeg vist godt sige, af menighedsrådenes meget omdiskuterede rådighedsbeløb. Jeg kan selvfølgelig ikke beklage mig over, at en række af ordførerne giver tilslutning til lovforslaget i den skikkelse, hvori det er fremkommet — det ville være mærkeligt — men jeg skal da heller ikke skjule, at jeg ikke ville have haft noget imod at imødekomme en tanke, der opkom under udvalgsbehandlingen, nemlig at tage udgiften til kirkebladene ud af rådighedssummerne. Jeg ville det i og for sig ikke ud fra nogen særlig kirkepolitisk betragtning, men ud fra den ganske enkle logiske betragtning, at en udgiftspost, der optræder på de nogle og halvfems procent af menighedsrådenes udgiftsbudgetter, og som beslaglægger næsten hele rådighedsbeløbet, er en normal, årlig tilbagevendende udgift, der hører hjemme; synes jeg, på budgettet. Et rådighedsbeløb, der forlods er disponeret over for nogle og halvfems procents vedkommende, har jo ikke så meget med rådighedsbeløb at gøre. Når det er en årlig tilbagevendende foreteelse, ville det være mere rimeligt at tage disse ting ud af rådighedssummerne og så gøre disse tilsvarende mindre. Men det har der altså ikke kunnet blive tilslutning til i udvalget i det omfang, man fandt fornødent, og jeg skal ikke ofre flere ord på det, men i øvrigt takke for ordførernes indstilling, som jo enstemmigt går ud på at tiltræde lovforslaget.

Jeg kunne godt have lyst til apropos denne vældige debat om rådighedsbeløbene til sidst at sige — jeg kan vist i og for sig gøre det i fortsættelse af den sidste ærede ordfører, hr. Samuel sen — at det kunne egentlig være rart nu efterhånden, om man også i folkekirken kunne tale om lidt andet og måske lidt andre og noget mere eksistentielle problemer end disse rådighedssummer og andet lignende. Jeg vil slet ikke dermed underkende betydningen af, at der findes fornuftige løsninger på alle disse små og rent praktiske ydre ting, og det ligger selvfølgelig således, at det er spørgsmålet om de ydre rammer og disse praktiske ting, der må finde en løsning her i dette ting. Men også uden for denne sal — når jeg tænker på den kirkelige debat og de kirkelige møder og andet lignende, som jeg